

Здобуття Україною незалежності

1. Перетворення Кримської області на Автономну Республіку

На початку 1991 р. економічна й політична ситуація в СРСР загострилася. Засобом порятунку радянської держави М. Горбачов вважав якнайшвидше підписання нового союзного договору. Стосовно України, де набирали сили патріоти та націонал-комуністи, вирішено було продемонструвати, що в разі її виходу зі складу СРСР вона може втратити Кримський півострів. Водночас союзний центр намагався перешкодити й відновленню кримськотатарської автономії.

З цією метою в січні 1991 р., користуючись шовіністичною упередженістю російського населення Криму, партійні консерватори провели на півострові референдум. Вони прагнули створити на історичній батьківщині кримських татар не національну, а територіальну автономію, тобто фактично автономію для росіян, які, маючи 67 % від загальної чисельності, могли б приєднати Крим до РРФСР або на час певного перехідного етапу забезпечити собі статус самостійної республіки.

***Незалежність** — можливість приймати самостійні рішення, що враховують власні потреби, інтереси, бажання, не беручи до уваги зовнішні вказівки та накази. Незалежність для держави — політична самостійність, відсутність підлеглості, суверенітет.*

Сподівання кримських татар та українців Криму на те, що Верховна Рада УРСР заборонить незаконний референдум, не справдилися. Керівництво УРСР, маючи всі підстави, так і не скористалося законом, який вимагав вирішення питання про статус українських територій загальноукраїнським, але ніяк не обласним референдумом. Організація кримськотатарського національного руху (ОКНР) закликала кримських татар бойкотувати голосування. Про референдум 20 січня 1991 р. за відновлення Кримської АРСР висловилися понад 93 % учасників голосування, а 12 лютого 1991 р. Верховна Рада УРСР ухвалила Закон «Про відновлення Кримської Автономної Радянської Соціалістичної Республіки». Представники ОКНР були присутні в сесійній залі парламенту, але слова для виступу їм не надали, хоча йшлося про долю їхньої Батьківщини.

2. Меджліс кримськотатарського народу

Таке ставлення спонукало ОКНР до активізації власної діяльності. 26 червня 1991 р. в Сімферополі розпочав роботу II курултай (перший відбувся 25 березня 1917 р.) — з'їзд кримськотатарського народу в складі 300 делегатів з усіх районів проживання кримських татар у СРСР і представників від емігрантських організацій у Туреччині, Народного Руху України, Української республіканської партії. Курултай констатував незаконність територіальної

автономії Криму, ухвалив Декларацію про національний суверенітет кримськотатарського народу. Декларація визначила курс на національно-державне самовизначення кримських татар.

Таємним голосуванням курултай обрав вищий представницький та виконавчий орган кримських татар — меджліс кримськотатарського народу, який складався з 33 членів, обраних з числа курултаю. 30 червня 1991 р. меджліс затвердив національний гімн і прапор кримських татар.

Меджліс представляє інтереси кримських татар перед українською та кримською владою, а також у міжнародних організаціях.

Виступ М. Джемілева перед земляками. Фото. 2000-і роки

Для виконання рішень меджлісу в усіх місцях проживання кримських татар в Україні обирають органи національного самоуправління — регіональні та місцеві меджліси, що підпорядковуються головному меджлісу.

До 2013 р. меджліс очолював відомий правозахисник Мустафа Джемілев. З жовтня 2013 р. головою меджлісу є Рефат Чубаров.

3. Спроба державного перевороту в СРСР у серпні 1991 р.

Спроба М. Горбачова перебудувати господарство та суспільство СРСР на демократичних і ринкових засадах не вдалася. Катастрофічний обвал ВВП, багатократне зростання цін, відповідне знецінення збережень в Ощадбанку призвели СРСР до краху. Порятунку радянської держави її очільник убачав у підписанні нового союзного договору й готовий був передати більшу частину повноважень центру членам майбутньої співдружності суверенних держав. Тим часом в оточенні М. Горбачова гуртувалися прихильники жорсткої лінії, які намагалися зберегти недоторканими старий союз і тоталітарні порядки.

Спроба державного перевороту в Москві. Фото. 1991 р.

Підписання договору було призначено на 20 серпня. Однак уранці 19 серпня 1991 р. державні ЗМІ повідомили громадянам СРСР про те, що М. Горбачов не здатний виконувати обов'язки президента через погіршення стану здоров'я, а для виведення країни з важкої економічної кризи створено Державний комітет з надзвичайного стану (ДКНС) у складі 8 осіб. Насправді ж М. Горбачов був цілком здоровий та проводив відпустку в Криму. Він відмовився підтримати змовників, тому був узятий під домашній арешт і позбавлений каналів зв'язку.

Того ж ранку до Києва прибув командувач сухопутних військ СРСР генерал В. Варенников. Він попередив голову Верховної Ради УРСР, що спроби невиконання наказів ДКНС призведуть до запровадження в республіці надзвичайного стану. Л. Кравчук не дав генералу ніякої конкретної відповіді, адже перебував у складній ситуації, не контролював республіканські силові структури, не мав підтримки армії. Він міг розраховувати лише на моральну підтримку громадськості. Так несподівано для УРСР та інших союзних республік постала проблема цілковитої безпорадності проголошених суверенітетів. Без силової підтримки державності всі заяви про суверенітет та його гарантування союзним договором утратили будь-яке значення.

За таких обставин Л. Кравчук обрав вичікувальну позицію. Того дня він двічі виступив по телебаченню, закликаючи українців до спокою й обдуманих дій, але так і не висловив особистого ставлення до ДКНС. Не зуміла виробити спільної позиції й президія Верховної Ради УРСР, яка засідала декілька годин. Представники Народної ради наполягали на заяві про невизнання ДКНС, компартійна більшість утримувалася від різких заяв. До Верховної Ради УРСР почали з'їжджатися депутати та ставити питання про скликання позачергової сесії. Однак Л. Кравчук вимагав для цього зібрати 150 підписів народних депутатів, як передбачав регламент.

Рішуче проти змовників виступив президент Російської Федерації Б. Єльцин. Він тимчасово взяв на себе обов'язки президента СРСР. Утворення ДКНС було кваліфіковане як державний переворот (путч). Разом з Б. Єльциним спробу перевороту засудили лише лідери Балтійських республік і Молдови.

В Україні це зробив Народний Рух та інші націонал-демократичні партії. Водночас вони закликали до всеукраїнського політичного страйку й акцій громадянської непокорі. Радикальні націоналісти створили воєнізовану організацію «Українська національна самооборона» (УНСО). Союз українських студентів розпочав безстроковий мітинг на центральній площі Києва.

***Путч** — спроба політичних аутсайдерів, зазвичай при підтримці військових, захопити владу заради зміни політичного керівництва країни. Так на пострадянському просторі називали невдалу спробу державного перевороту в СРСР.*

У ніч з 20 на 21 серпня стало очевидним, що спроба державного перевороту зазнала поразки. Змовники виявилися не здатними до рішучих дій, їхні накази не бажали виконувати ні армія, ні КДБ, ні МВС.

20 серпня ввечері, після дводобового майже безперервного засідання, президія Верховної Ради УРСР нарешті ухвалила заяву про невизнання чинності постанов ДКНС на території України.

Про скликання парламенту було оголошено лише 22 серпня, коли переворот ганебно провалився, а М. Горбачов повернувся до Москви.

Державний переворот продемонстрував антиукраїнську сутність КПУ. Виявлені в опломбованому приміщенні Львівського обкому КПУ документи засвідчили, що ЦК КПУ знав про переворот і наказав секретарям обкомів підтримати ДКНС.

4. Акт проголошення незалежності України

Спроба державного перевороту в СРСР продемонструвала цілковиту безпорадність республіканських управлінців перед союзним центром, повну беззахисність задекларованого, але незахищеного суверенітету. Лише повний провал ДКНС урятував Україну й інші республіки від повернення до старого тоталітарного режиму.

Щоб це знову не повторилося, 24 серпня 1991 р. була скликана позачергова сесія Верховної Ради УРСР і голова Верховної Ради Л. Кравчук виступив з доповіддю про політичну ситуацію в країні. Зі співдоповідями виступили депутати О. Мороз (від комуністичної більшості) та І. Юхновський (від Народної ради). Усі доповідачі погодилися з необхідністю вжити рішучих заходів щодо захисту суверенітету України. Зокрема, підпорядкувати українській владі всі війська, дислоковані в Україні, створити з них армію, здатну захищати суверенітет за допомогою зброї, департизувати правоохоронні органи, поступово забезпечити економічний суверенітет.

Від імені Народної ради І. Юхновський запропонував проголосити акт, який би зафіксував новий державний статус України, і провести референдум для підтвердження цього акта. Надвечір текст документа набув остаточних формулювань.

Акт проголошення незалежності України 24 серпня 1991 р. констатував: «Виходячи зі смертельної небезпеки, яка нависла була над Україною у зв'язку з державним переворотом у СРСР 19 серпня 1991 року,

— продовжуючи тисячолітню традицію державотворення в Україні,

— виходячи з права на самовизначення, передбаченого Статутом ООН та іншими міжнародно-правовими документами,

— здійснюючи Декларацію про державний суверенітет України, Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки урочисто проголошує незалежність України та створення самостійної української держави — України.

Акт проголошення незалежності України. 1991 р.

Територія України є неподільною й недоторканною.

Віднині на території України мають чинність винятково Конституція України та закони України.

Цей акт набирає чинності з моменту його схвалення».

Під час вечірнього доленосного голосування 24 серпня 1991 р. за державний суверенітет проголосували 392 депутати. «Проти» проголосували лише 4 комуністи. Результати голосування депутати зустріли бурхливими оплесками. У залі панував урочистий та піднесений настрій. З ухваленням цього історичного документа Українська Радянська Соціалістична Республіка перестала існувати. У світі з'явилася нова держава — **Україна**.

5. Референдум і вибори Президента України 1 грудня 1991 р.

Відповідно до постанови Верховної Ради, Акт проголошення незалежності України мав бути схвалений на референдумі 1 грудня 1991 р. Разом з тим ще до спроби перевороту в липні 1991 р. Верховна Рада запровадила посаду Президента України. Це аргументувалося насамперед необхідністю мати посадову особу, здатну негайно реагувати на потреби ситуації, яка швидко змінювалася. Вибори були призначені в один день з референдумом.

Провал спроби ДКНС повернути хід історії назад знову вселив у серця людей сподівання на краще. На хвилі оптимістичних настроїв за незалежність агітували всі основні політичні сили. Заклик голосувати «проти» лунав лише з Москви, з вуст давно неавторитетного М. Горбачова.

1 грудня 1991 р. відбувся Всеукраїнський референдум на підтвердження Акта проголошення незалежності України. На референдум прийшли 84,2 % українських виборців. У бюлетені для голосування було сформульоване запитання: «Чи підтверджуєте Ви Акт проголошення незалежності України?» 90,32 % відповіли: «Так, підтверджую».

Народ України, за словами О. Гончара, «видобув з глибини душі заповітне, оте своє вирішальне, магічне “Так!”». «Сказали “так” шахтарі та хлібороби, військовики та солдатські матері, художня й технічна інтелігенція — усі, кому дорога доля України... Схід і Захід республіки в передвиборних бурях ще глибше поєдналися», — підсумував письменник у виступі на засіданні Верховної Ради 5 грудня 1991 р.

Бюлетень-заклик про участь у Всеукраїнському референдумі 1 грудня 1991 р.

Ідею державного суверенітету підтримала більшість виборців у всіх областях України, включаючи Крим (54,1 %), незважаючи на домінування там російського населення.

Зрештою, той факт, що дев'ять з кожних десяти учасників референдуму голосували за незалежність, засвідчував, що з незалежною Україною пов'язали свої сподівання всі, хто прагнув змін у політичному, культурному й економічному житті чи навколишньому середовищі.

Одночасно з референдумом відбулися й вибори Президента України. Центральна виборча комісія зареєструвала сім кандидатів. Найвідомішими серед них були: голова Верховної Ради Л. Кравчук, голова Львівської обласної ради В. Чорновіл, голова Української республіканської партії Л. Лук'яненко, голова опозиційної фракції парламенту Народна рада І. Юхновський. Незважаючи на відмінності програм, усі кандидати виступали за незалежність України.

Першим президентом відновленої Української держави був обраний Леонід Кравчук. Він отримав 61,5 % голосів у першому турі, легко перемігши всіх претендентів. Тодішні виборці вважали Л. Кравчука поміркованим центристом і досвідченим державним діячем. Водночас під час виборчої кампанії його підтримували націонал-комуністи, які вдало скористались адміністративними можливостями, котрі надавав безпосередній доступ до влади, що залишалася в їхніх руках.

Леонід Кравчук

Леонід Кравчук — перший Президент України після відродження незалежності (1991-1994), голова Верховної Ради (1990-1991), народний депутат (1990-1991, 1994-2006), Герой України (2001).

Народився 10 січня 1934 р. в с. Великому Житині Волинського воєводства (нині Рівненська обл.) у сільській родині. Освіту здобував у Рівненському кооперативному економіко-правовому технікумі (1951-1953), Київському державному університеті ім. Т. Г. Шевченка (закінчив у 1958 р.), отримавши спеціальність викладача суспільних наук.

Протягом 1958-1960 рр. — викладач Чернівецького фінансового технікуму. З 1960 р. перебував на політпросвітницькій та партійно-пропагандистській роботі. У 1981-1991 рр. — член ЦК КПУ. У 1990-1991 рр. — член політбюро ЦК КПУ.

Зробив кар'єру у відділі пропаганди ЦК як спеціаліст з національного питання. Завдяки цьому прекрасно розумів логіку своїх колишніх опонентів — націоналістів, а також добре усвідомлював навіть приховані мотиви поведінки своїх нових опонентів — комуністів.

6. Роль України в розпаді СРСР

Проголосувавши 1 грудня 1991 р. за незалежність України, українська нація політично прирекла Радянський Союз до розпаду. 6 грудня Л. Кравчук прибув до Мінська (Білорусь) як Президент незалежної України. Протягом 6-7 грудня він узяв участь у переговорах з Президентом Росії Б. Єльциним і головою Верховної Ради Республіки Білорусь С. Шушкевичем. 8 грудня в Біловезькій Пущі (поблизу Мінська) лідери цих держав підписали угоду про створення Співдружності Незалежних Держав (СНД). У документі констатувалося, що СРСР як суб'єкт міжнародного права припиняє своє існування.

Історичне джерело

Стаття 5 угоди про створення СНД фіксувала, що сторони визнають територіальні цілісності одна одної та недоторканність існуючих кордонів.

10 грудня 1991 р. Верховна Рада України ратифікувала угоду про створення СНД із застереженнями. Вони були викликані тим, що російські політики тлумачили угоду як основу для створення нової союзної держави. У застереженнях наголошувалося, що Україна є та залишається незалежною державою, яка заперечує перетворення співдружності на державне утворення зі своїми органами влади й управління.

Керуючись такими чіткими орієнтирами, українська делегація прибула до Алма-Ати (тоді столиці Казахстану, нині — Алмати). 21 грудня 1991 р. там було підписано Декларацію про утворення СНД. Документ офіційно підтверджував, що СРСР припинив своє існування. Засновники СНД ствердили, що кожна з держав, яка входить до СНД, є незалежною у своїй внутрішній та зовнішній політиці, а нове утворення не передбачає центральних управлінських структур.

7. Міжнародне визнання

Проголошення незалежної Української держави 24 серпня 1991 р. було надзвичайно важливою подією міжнародного життя. Адже географічне розташування, обсяг території, чисельність населення, економічний потенціал давали можливість Україні набути статусу великої європейської держави.

Не менш важливим для міжнародного співтовариства стало проведення референдуму в Україні 1 грудня 1991 р. Його результати переконливо засвідчили, що не лише політики, а й абсолютна більшість населення підтримала створення незалежної держави. Тому вже наступного дня, 2 грудня, Україну визнали Польща й Канада, 3 грудня — Угорщина, 4 грудня — Латвія та Литва, 5 грудня — Болгарія, Росія, Хорватія, Аргентина й Болівія, 25 грудня — США. До кінця місяця Україну визнали 68 держав світу, уключаючи й держави «великої сімки». Незалежна Україна зберегла також свій статус повноправного члена ООН.

Така могутня підтримка нашої державності була зумовлена тим, що український народ та його політики обрали мирний та цивілізований шлях побудови суверенної держави. Це вселяло в міжнародне товариство глибоку впевненість у тому, що Україна стане чинником стабільності на теренах колишнього СРСР, запорукою невідворотних демократичних змін у Східній Європі.